

Čís. 7980.

V řízení sporném (exekučním) jsou v rekursech vyloučeny nové skutečnosti a průvody.

V §§ 370 a 371 ex. ř. jsou přesně vypočteny tituly, podle nichž lze za dalších zákonných předpokladů povolit exekuci k zajištění peněžitých pohledávek. Takovým titulem není usnesení, jímž byly upraveny nebo přiznány útraty ve sporném řízení.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, R I 289/28.)

Soud první stolice povolil exekuci k zajištění útrat sporu, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: První soudce povolil zajišťovací exekuci na základě usnesení okresního soudu v L. ze dne 17. ledna 1928, jímž ve sporu týchž stran byla následkem zpětvzetí žaloby Františku F-ovi uložena náhrada útrat sporu 899 Kč 91 h. Avšak toto povolení zajišťovací exekuce nemá v zákoně opory, neboť podle § 370 ex. ř. v doslovu cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. smí býti zajišťovací exekuce povolena toliko na základě opatření tuzemských soudů ve věcech nesporných nebo konečných rozsudků a platebních příkazů soudních ve věcech sporných, nikoliv však na základě usnesení upravujících toliko útraty sporu, ani tu nejsou předpoklady k povolení exekuce zajišťovací uvedené v § 371 ex. ř. ani předpoklady záznamu práva zástavního podle § 36, 38 knihovního zák., pročez musilo býti stížnosti vyhověno a napadené usnesení změněno, jak shora se stalo, jelikož k povolení zajišťovací exekuce schází tu zákonný základ.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Předeslati nutno, že obě strany uplatňovaly v rekursním řízení četné novoty, ba i takové skutečnosti, které nastaly teprve po rozhodnutí prvního soudu, a že stěžovatelé činí totéž i v dovolacím rekursu a že dokonce dříve již podali proti rekursu povinné strany zvláštní vyjádření, ačkoli civilní a exekuční řády neznají »rekursní odpovědi« a rekursní soudy mohou rozhodovati jen na základě skutkového a právního stavu, jak byl v době vydání usnesení prvního soudu, které mají přezkoumati, takže nové skutečnosti a průvody jsou v rekursech vyloučeny (§§ 520 a 526 c. ř. s., § 78 ex. ř., posudek bývalého nejvyššího soudu ve Vídni k § 520 c. ř. s., rozhodnutí číslo 5920 sb. n. s. a čtená jiná). K nepřipustným novotám nelze tedy hleděti. Zcela neprávem vytýkají stěžovatelé nedostatek oprávnění povinného k rekursu proti usnesení, jímž byla proti němu povolena exekuce k zajištění. Vždyť stěžovatelé navrhli zabavení knihovní pohledávky povinného, tedy zabavení jeho majetku, ačkoli již sami v návrhu udali, že jim povinný oznámil postoupení knihovní pohledávky jiné osobě a ačkoli tato okolnost byla jim právě prostředkem k osvědčení nebezpečnosti podle § 370 ex. ř. Byla-li podle jejich návrhu exekuce povolena, mohl se proti tomu dlužník

brániti. Také ve věci jest dovolací rekurs bezdůvodný. Zákon přesně vypočítává v §§ 370 a 371 ex. ř. tituly, podle nichž lze za dalších zákonných předpokladů povolit exekuci k zajištění peněžitých pohledávek. Mezi těmito tituly nejsou usnesení o úpravě nebo přiznání útrat v řízení sporném. Že zákon jiné tituly než přesně vypočtené za podklad zajišťovací exekuce nechtěl připustiti, jest zřejmo i z vysvětlivek k vládní osnově exekučního řádu str. 236. Na tom nic nemění úvahy dovolacího rekursu, ani jeho tvrzení, že prý »nelze přece popírati, že konečná usnesení ve věcech rušené držby jsou titulem pro zajišťovací exekuci a to jak ohledně merita, tak ohledně útrat.« Tuto otázku zde sice netřeba řešiti, ale že to lze popírati, vidno na př. z rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni čís. 1429 Gl. U. n. ř.

Čís. 7981.

Zákon o osmihodinné pracovní době ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n., nevztahuje se na toho, kdo jako důlní zastával místo dohlížitelské vyžadující zaměstnavatelovy důvěry.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Rv I 1128/27.)

Žalobce, bývalý důlní žalované společnosti, domáhal se na žalované společnosti zaplacení odměny za práci přes čas a za práci nedělní. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jak prvý soud zjistil nebyl žalobce u žalované firmy pouhým dělníkem, nýbrž důlním, jenž měl dohlížeti i v neděli na obsluhu pump a na provádění oprav, jenž dále na počátku směny uvedl lidi do práce, kterou jim určil, přítomné zapsal, na konci směny podával raport závodnímu i svému nástupci a sepisoval o tom zprávu pro vedení podniku. Za směny mohl se na kratší dobu vzdáliti, však musel býti stále po ruce. Z tohoto skutkového zjištění vyplývá, že byl žalobce osobou, jež zastává místo dohlížitelské, vyžadující důvěry zaměstnavatelky. Zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. o osmihodinné práci, pokud se týče o honorování práce přespočetné, neplatí však pro takovéto dozorčí orgány a to podle čl. II. písm. a) smlouvy (konvence) čís. 80/1922, kterážto konvence přijatá na generální konferenci mezinárodní organizace práce Společností národů vyhlášením jejím ve Sbírce zákonů a nařízení platnosti vnitrostátní nabyta (rozh. Nejv. soudu ze dne 17. června 1926, č. j. Rv II 109/26 čís. sb. 6127). Ostatně mylí se odvolatel tvrdě, že přespočetná práce nebyla mu vůbec honorována, vždyť prvý soud na základě zjištění, odvoláním vůbec nenapadených a tedy bezvadných, správně vyvodil, že v týdenní mzdě žalobcově 550 Kč zahrnuta byla též odměna za práci přes čas a za službu nedělní při smluvené pracovní době 12 hodin.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. provádí dovolatel pouze, pokud byla žalobní prosba zamítnuta ve příčině odměny za práci přes čas,